

FOAIE PAROHIALĂ

17 - 23 septembrie 2023

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

RUGĂCIUNE

Bucură-te, Preacinstită Cruce a lui Cristos, că prin tine s-a mântuit lumea, ridicând asupra ta pe Isus ținut. Bucură-te, pom preamărit, pentru că Tu ai ținut Rodul vieții Ce ne-a mântuit din moartea păcatului.

Bucură-te, toiagul cel tare care ai sfărâmat ușile iadului. Bucură-te, cheia împărătească ce ai deschis ușa Raiului. Ne bucurăm și noi pentru că vedem pe vrăjmașii Tăi surpați jos, iar pe prietenii Tăi împărățind în ceruri, pe vrăjmașii Tăi biruiți de puterea Ta, iar pe creștinii ce Ți se închină, înarmați cu puterea Ta. O, Răstignitul meu Cristoase, câte ai pățimit pentru noi, câte răni, câte scuipări, câte batjocuri și câtă necinste ai răbdad pentru păcatele noastre, pentru ca să ne dai pildă de adevărată răbdare! De aceea, cum putem noi să fugim de Cruce, văzând pe Cristos că este ridicat pe ea? Cum să ne pară grele chinurile, văzând pe Stăpânul nostru că le iubește și le cere și le socotește Lui de mare cinste? Rușine ne este, cu adevărat, de ne vom întrista de relele ce ne pricinuesc oamenii sau de ispitele ce ni le aduc diavoli, trupul și gândurile noastre cele rele, sau pentru sărăcia și bolile ce ne vin din voia lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, deoarece acestea toate le trimite pentru ca să ne apropie mai mult de El, pentru ca să-L mărim și să ne pedepsim în această viață pentru binele nostru, pentru ca să ne odihnim cu mai multă mărire întru Împărăția Lui cea veșnică. Și, de vreme ce este așa, înmulțește-ne, Doamne, ostenele, ispitele și durerile, dar să ne înmulțești împreună și să ne prisosești și răbdarea și puterea, ca să putem răbda toate câte ni s-ar întâmpla.

Pentru că recunoaștem că suntem neputincioși de nu ne vei întări, orbi de nu ne vei lumina, legați de nu ne vei dezlega, fricoși de nu ne vei face îndrăzneți, răi de nu ne vei prefăce în buni, pierduți de nu ne vei ierta, robi de nu ne vei răscumpăra cu bogata și dumnezeiasca Ta putere și cu darul Sfintei Tale Cruci, căreia ne închinăm și o mărim, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Cornel Ciocan**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Între Eu și Dumnezeu

Cel ce vrea să mă urmeze...! Din câte vedem, cuvintele atât de exigente pronunțate de către Isus, nu se adresează unei elite, ci tuturor creștinilor, tuturor celor care vor să-l urmeze pe Isus. Or, noi ne facem de atâtea ori semnul crucii fără să ne gândim la ceea ce asta implică pentru noi. Nu ne gândim de exemplu la necesitatea de a fi un semn în lumea în care trăim. Nu ne gândim că trebuie să fim lumină și sare a pământului. Dar pentru a fi lumină și sare, înainte de toate trebuie să regăsim în însăși esența existenței noastre sensul chemării lui Isus. Să ne luăm crucea în fiecare zi, să renunțăm la noi înșine și să mergem după Cristos.

Pentru a înțelege mai bine sensul cuvintelor Mântuitorului, nu trebuie să scăpăm din vedere contextul în care acestea sunt spuse, adică imediat după mărturisirea de credință a lui Petru, urmată de apostrofarea extrem de dură: „înapoia mea Satano!” Mântuitorul tocmai le vorbise ucenicilor despre crucea lui, și dacă pentru ei era doar semn de suferință, Fiul lui Dumnezeu încearcă să-i conducă înspre sensul profund, adevărat, de dincolo de aparențe, care este iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru noi. Înțelepciunea orientală ne spune că atunci când înțeleptul arată luna cu degetul, nebunul vede doar degetul, și acest lucru este din păcate adevărat și pentru noi: Dumnezeu ne arată iubirea pe care o are pentru noi sacrificându-și unicul Fiu, iar noi vedem doar suferința.

E la fel și cu lepădarea de sine. Suntem chemați să-l urmăm pe Isus nu la o plimbare, ci în lupta cu puterile întunericului, iar într-o astfel de luptă sinele este extrem de periculos, fiindcă riscă să ne antreneze în logica răului la fel ca și pe Petru. Singura noastră scăpare este aceea de a face loc în viața noastră Mântuitorului, cel care are putere asupra întunericului. Când El și nu propriul sine are frâiele vieții noastre, suntem în siguranță! Asta înseamnă de fapt să mergem pe urmele lui Isus: să lăsăm ca El să indice calea, să lăsăm ca El să ne inspire deciziile, să facem alegerile în funcție de El. Doar dacă facem astfel, semnul Crucii va avea cu adevărat sens, doar astfel vom putea să ne numim cu adevărat „creștini”. În caz contrar ne vom trezi în fața puterilor întunericului doar cu „sinele” nostru, ca și un copil în fața unui soldat de elită. Maica Sfântă, cea care prin iubire a zdrobit capul șarpelui la picioarele Crucii și continuă să-l zdrobească pentru noi, fiii ei, să ne ocrotească prin lacrimile, rugăciunile și iubirea ei.

PS Claudiu, Episcopul Eparhiei de Cluj-Gherla